

BOŽIČ V TUJINI

Dan za dnem visi siva megla izpod neba. Nad mestom se tlači težki dim in stroji brne divje povsod kot vedno. Nič novega. Nič drugega bi ne imel povedati, pa je božič tu. Težko mi je pri duši, domov ne morem.

Mraz pritiska; nobena špranja mu ni preozka. V izbi je hladno, roke si ogrevam v žepih. In tako samotno je, misli mi hočejo domov. Oblačem si plašč in stopim na ulico.

Na trgu pred cerkvijo sv. Antona so bili postavili veliko smreko. V mraku zažari v mnogobarvnih lučkah, radio pa trosi vseokrog glasbo. To je skupno veselje naše mestne sedmice. V bogate plašče skrbno zavite dame z večnim usmevom na pobarvanih ustnicah stopajo rahlo tod mimo. Ali mene nič ne utolaži. Znova mislim: kako neki je ta čas doma?

In Jezušček mi ni prinesel nobe-nega pozdrava, ne voščila. Pozabilli so name!

Tako žalosten, tako skromen je bil letos moj božič, ko ste se mnogi v nepopisni sreči mogli radovati ljubega Jezuščka pri svojcih.

Gabrijel K.

NEVOŠČLJIVI VRAG

(Belokranjska pripovedka.)

Živela je pod Smokom ubožna žena. Nekoč je šla v gozd. V gozdu je srečala imovitega moža. Bil je vrag. Žena mu je začela tožiti, kako da je revna.

Mož je rekel: »Če je tako, ti dam jaz denar. Samo obljudi mi, da mi boš dala, kar prvič pride na svet«.

Žena je obljubila, da bo storila tako. Takoj tisto leto je rodila lepo deklico. Ko je ta odrasla, je hodila vedno molit v kapelo. In kadar je mati rezala kruh svoji hčeri, se je vedno jokala. Deklica vpraša mater: »Mati, zakaj se pa jočete, kadar meni kruhek režete?«

Mati je rekla: »Vrag pride po tebe«.

Deklica je šla mimo kapele in se ni nič oglasila pri Mariji. Marija je rekla: »Deklica, zakaj se pa ne oglasiš danes nič pri

meni?« Deklica odgovori: »Mati so rekli, da pride po mene vrag, ti si me sedaj zapustila«.

Marija pa reče: »Reci materi, da naj ti odseka roki v lakti, in kadar pride vrag po tebe, naj ji vrže roki«. Mati stori tako. Ko pride vrag po deklico, mu mati vrže roki. Vrag odleti v peklo. Deklica pa je vendar živela dalje...

Ko pa je bila godna za možitev, se je oženil z njo imovit mož. Moral pa je kmalu iti k vojakom. Doma je pustil otroka z ženo. Čez čas piše žena možu, da je dobila zopet enega sinčka. Vrag pa je bil nevoščljiv. Brž je pismo na pošti popravil, češ da ima dva psička. Mož pa je odpisal, da naj ima, kar hoče. Vrag je zopet pripisal, da naj jo ubijejo. Hlapci pa so ženo odpeljali, z njo tudi dva otroka, da jih umore. Žena pa je prosila, da naj ji vendar prizanesejo. Hlapci so ji res prizanesli. Žena je odšla v gozd na Smuk.

Pod Smukom pa je bil studenec. Žena je bila ravno žejna. Namuznila je glavo v studenec, da bi se napila. Otroka, ki ju je imela privezana okoli pasu, sta ji padla v vodo. Žena pa je z nadlahtnico plula po vodi.

Takoj ko je začela pluti po studencu, sta ji zrasli obe roki. Tedaj je vzela otroka v naročje in odšla proti Peščenku.

V Peščenku je bila lepa dolina. Okoli zelene drage so rastle smreke. Sredi smrek je bila lučka. Žena krene k tej lučki.

Na sredi drage je bila hišica. V tej hišici je živela žena. Bila je Marija. Žena jo poprosi, da naj jo vzame. Marija jo je sprejela in zbežala... Ko pride mož od vojakov, vpraša po ženi. Hlapci mu povedo, da je pisal, da naj jo umore. Mož pa je rekel, da on tega nikdar ni pisal.

Kmalu za tem gre na lov na Peščenik. Zaide v gozdu in pride do one kočice. Poprosi prenočišča. Žena mu reče, da naj leže v postelji. Mož je res legel na postelj in zaspal. Žena sedi pri peči in se greje. ponoči pade roka onega moža na tla. Žena pravi otroku, da naj dene roko očetu na posteljo. Otrok jo uboga.

Nato pa vpraša, če je speči tujec mar njegov oče. Žena mu pravi, da je in obema pove vse, kar je doživela.

Mož je bil vesel. Rekel je svoji ženi, da naj počaka do jutri.

Ob zori odide mož v dolino. Drugega dne pride z zlato kočijo po ženo in jo odpelje na svoj dom.

Lojze Sodja.